

Langharig en toch kortzichtig

Met Ferre Grignard werd je om de oren geslagen als je in de jaren '60 in Antwerpen kwam. Ik zat daar indertijd hele dagen in *De Muze*. Dat was – samen met de *Paddock*, die vlak om de hoek was – het hipste café van Antwerpen. En bij gebrek aan onderdak sliep ik zelfs in De Muze, in de royale fauteuils die voorin in de zaak stonden. Tot de tent tegen vier uur 's morgens in verband met schoonmaak voor twee uurtjes dichtging. Dan was het tijd voor The Paddock die 24 uur per dag open was en waar niemand er iets van zei als met je hoofd op je armen op de bar een paar uur slaap meepakte. En altijd was er de muziek van Ferre. Uit de jukebox. Over de radio.

Nog maar kort daarvoor trad hij iedere week op in De Muze, maar die tijd was voorbij. Nu stond hij in L'Olympia in Parijs met zijn shufflemuziek die bijna rock was en zijn af en toe opstandige teksten in vreselijk armzalig Engels. En zoop en spoot zich volgens alle verhalen bijna dood en hielp zichzelf volledig naar de kloten.

Maar hij was bijzonder, dat is zeker. Met zijn lange haar, zijn werkelijk authentieke ongewassen uiterlijk, dat ruimschoots geïmiteerd werd door Antwerpse hippies/provo's als Hugo Jansen (of was het anders om?), zijn drugsgebruik en zijn volledig gelogen verhalen over zijn tijd in zwarte getto's in de USA, waar hij nooit geweest was.

En ondanks de eigenlijk slechte teksten kon je niet heen om zijn singles als *We Want War* en *Ring Ring I've Got To Sing*. Goeie muziek, hoor, ook zijn andere nummers.

Zijn tweede hit, *My Crucified Jesus*, met het refrein *Da-da-da-da-dam, Da-da-da-da-dam*, triggerde de Franse rock-ster Johnny Hallyday – die toch al geïrriteerd was door een hitje van de langharige Franse zanger Antoine waarin hij er van werd beschuldigd vast te zitten in een kooi van ouderwetsheid – tot een voor die rocker unieke protestsong met als titel *Cheveux Longs Et Idées Courtes* (Lange Haren en Kortzichtige Ideeën). In feite dus het omgekeerde van Peter Mullers leus *Liever langharig dan kortzichtig* uit het Hitweek-tijdperk, toen lang haar nog ontslag, verwijdering van school en op straat bespuugd worden betekende.

Rocker Hallyday merkte op dat lange haren kortzichtige ideeën niet uitsloten. Niet helemaal ten onrechte – zeker als je kijkt naar de latere carrière van Peter Muller als uitgever van pornomagazines en roddelbladen.

Hier een vluchtige vertaling van de tekst:

Als Meneer Kennedy
Vandaag terug zou komen
Of Meneer Gandhi
Plotseling weer tot leven werd gewekt
Wat zouden ze verbaasd zijn
Als we ze vertelden
Dat om de wereld te veranderen
Je alleen maar hoeft te zingen:
Da-da-da-da-dam
Da-da-da-da-dam
En dat je natuurlijk vooral
Lang haar moet hebben.

In een microfoon roepen
Ik wil vrijheid
En dan op je kont blijven zitten

Met je handen in je schoot
Daar hebben onze vaders en grootvaders
Nooit aan gedacht
Wat had dat veel tranen
En bloed kunnen besparen
Da-da-da-da-dam
Da-da-da-da-dam
Maar natuurlijk waren hun haren
Niet lang genoeg .

Op je jack schrijven
De oorlog moet stoppen
Maar op je kont blijven zitten
Met je handen in je schoot
Daar hebben de monniken in Vietnam
Nooit aan gedacht
Alles wat ze konden bedenken was
Opgaan in rook
Da-da-da-da-dam
Da-da-da-da-dam
Maar natuurlijk was hun haar
niet lang genoeg.

Roepen dat het een schande is
Dat mensen sterven van honger
En op je kont blijven zitten
Met je handen in je schoot
Is dat de oplossing?
Is dat de beste manier?
De Hindoes in India kunnen hoe dan ook
Niet veel anders doen
Da-da-da-da-dam
Da-da-da-da-dam
Voordat ze iets beters kunnen bedenken
Moeten eerst hun haren lang genoeg zijn.

Als woorden genoeg waren
Om alles te bereiken
Kon je op je kont blijven zitten
Met je handen in je schoot
Ik weet dat ik in een kooi
opgesloten zit
Maar je er in laten duwen
Is een ander verhaal.
Da-da-da-da-dam
Da-da-da-da-dam
Want het is niet genoeg
Om alleen lang haar te hebben.

Kunnen we graan verbouwen
Door alleen maar te praten?
Hebben we een uniform nodig
Om tegen de oorlog te zijn?
Moet je om een man te zijn
Niet meer over de liefde zingen?
Moeten we bedelen voor ons brood
En onze trots verliezen?
Da-da-da-da-dam
Da-da-da-da-dam

Moeten we om vrij te zijn
Lang haar hebben?
Da-da-da-da-dam
Da-da-da-da-dam...

Eigenlijk een prima tekst, die niet van Johnny is trouwens, maar van Gilles Thibaut. Johnny schreef wel de muziek, en daarvoor gebruikte hij de melodie van *My Crucified Jesus*. Waar Ferre hem nog voor aangeklaagd heeft, schijnt het. Want zo'n anarchist was Ferre nou ook weer niet en kennelijk hoorde hij ook niet dat Johnny hem gewoon parodieerde, of ontbrak het hem aan gevoel voor humor om dat leuk te vinden.

Het is overigens wel ironisch dat de woede die de langharige Ferre bij Hallyday opwekte met zijn optredens in L'Olympia heel erg leek op de woede die Johnny zelf met zijn geblondeerde kuif en zijn van Elvis overgenomen heupbewegingen nog maar kort daarvoor had opgewekt met zijn optreden in 1963 in het concertgebouw in Amsterdam, een optreden dat trouwens verbazend genoeg integraal op de Nederlandse TV werd uitgezonden. "Onsmakelijk" vond de Telegraaf "die kronkelende figuur die met botte zinnelijkheid op het gemoed van de jeugdige massa werkt."

Drie jaar later ging het, ook in Nederland, alleen nog maar over "vieze lange haren" zoals die van Ferre en de provo's en was de 'onsmakelijke' Johnny Hallyday een "Franse muziekster" geworden, ook in De Telegraaf.

Er kan veel veranderen in een paar jaar.

LP: *La Génération perdue*, Philips 840 536 PY

Video van Cheveux Longs Et Idées Courtes: <https://www.youtube.com/watch?v=xAJEvMdlTz8>

Franse songtekst: <https://www.paroles.net/johnny-hallyday/paroles-cheveux-longs-et-idees-courtes>

Video Johnny Hallyday in Concertgebouw: <https://www.youtube.com/watch?v=4aHGhZbcy74>